

Rubalcaba és un nom magnífic per a un monstre. De fet, a l'alqueria, entre figueres i caquiers, amb veu rogallosa, acace el meu nebot de tres anys amb aquest crit: «Sóc Rita Barberaaaaa. Vuuuuuull un gintònic! Dona'm un gintònic!». I ell corre, salta i riu... A voltes faig d'alcaldesa i a voltes de Rubalcaba: «Sóc Rubalcaaaaaba!», li amolle. Després és ell qui m'acaça a mi i repeteix els noms dels personatges. El meu nebot no sap quina mena de persones són aquesta gent, però quan escolta els noms terrorífics apreta a córrer de valent. Rubalcaba és també un nom que funcionaria perfectament en els acudits populars, com el de Jaimito o els de Lepe: *Va Rubalcaba i diu...* «Que los bancos y las cajas destinen parte de sus beneficios a crear empleo». A bones hores! Visca el vi! «Que el Espíritu maligno sea definitivamente aniquilado y que el Amor reine entre nosotros así como Tu Amor se nos manifiesta pleno e inagotable. Amen». Em fa mal el corronxet del peu esquerre quan em pregunte si la gent som realment capaços de **recordar**. Ho dubte sovint. Monstre o acudit, al fons de la caverna, sempre acabem escoltant la mateixa riallada tètrica.

Button

Button

«You wanna freak out», de My Morning Jacket